

En
God
Ful!

Svenska Canada Tidningen

En
God
Ful!

Årg. XV.

Winnipeg, Man., Fredagen den 20 December, 1907.

No. 51

Fulhymn.

O Vintertid, O Juletid!

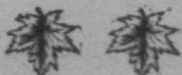
O vintertid, du hårda tid,
som svept din snödräkt kall och vid
kring spö, där ingen bölja slår,
kring skog, som tyst och öde står;
då nordan ovan åsen far
och genom tomma gator drar;
då isen kläder tak och vägg,
och frosten strövs i hår och skägg;
då öron, näsa, hand och fot
beständigt frukta köldens hot;
då råfvens skall och ugglans lät
på mörka heden följas åt,
att vandrarn spritter skrämd där-
vid
— o, vintertid, du hårda tid!

O vintertid, du sköna tid,
med fingors dans från himmel vid,
då värms under drivans snö
till grodd den nya vårens frö;
då dra de unga — hvilket glän!
med skridsko ned till frusen dam;
snögubben med sitt långa svägg
står stödd mot kvastkäpp och mot
vägg;
det är omöjligt trifvas inne,
när kälken lockar håg och sinne;
hur glänsa ögon, hjärtan klappa
inunder jacka, päls och kappa,
hvad glada ord, hvad skratt därvid
— o, vintertid, du sköna tid!

O, juletid, du kära tid,
hvad brådska och hvad julkappsid;
då lampan tänds en aftonstund,
man samlas i förtrolig rund
med bladboksguld och färger björta
för pepparnöt och sockerbjörta;
hur klistras in och klistras på,
hur nål och krok o h skyttel gå;
hur flyger icke allt i vrån,
när någon kommer utifrån,
där sitter man, gör ingenting
och ser sig dumt och menlöst kring;
en vacker gran skall väljas ut,
man räknar dagarna till slut,
och man vet knappast af det förn
den stora helgen står för dörrn.

O, juletid, du helga tid,
med hjärtfröjd och sinnesfrid,
var glädligt hälsad i mitt hus
med sken från dina klara ljus,
med snyckad gran, med skogens
doft,
med barnajubel högt i loft,
med dina tusen munterheter;
med dina kära hemligheter;
i hvarje öga glädjen står,
och hvarje hjärta högre slår
af sällhet och af sinnesfrid
— var hälsad, helga juletid!

Halfvor Grép.

Sjung af fröjd, stäm in i ängels och härskarans
jubelsång,
Lofva honom som sig sänkte ned till jord
Att förlösa arma mänskobarn från mörker, synd
och tvång,
Att fullborda Herrens löften i sitt ord.
Sjungom hans ära, hans pris vid harpors ljud,
Sprid till alla släkter det stora glädjebud:
Morgonstjärnan klara efter seklers långa natt
Bådar fridens dag på jorden: Pris ske Gud!

Gif din kärve åt de fåglar, som i karg och löflös
lund
Spana hän med iver för hvart ringa frö!
Gif din skärf åt änkan och de små, som uti
skymningsstund
Se det liknar jul mest genom markens snö.
Släpp till pligans läger en stråle utaf ljus
Ifrån Guds rena himmel, vårt rätta Fadeshus.
För till ditt hem den vandrare som saknar eget
hård. —
Från en större skara då hörs lovsångs brus.

Dock, än större bliver skaran, om till mörka
hednaländ
Röves budet om Hans kärlek och Hans nåd —
Då Jesus-namnet bliver känt från strand och bån
till strand,
Skall han komma än en gång, så är Guds råd. —
Barndomsminnens ljus följ dig din lefnad lång.
Med lys med markens herdar till ängels julesång!
Se framåt under bön och hopp, utför Hans vilje god,
Låt de vise männen följ du stjärnans gång!
J. D.

Det Ringer Till Otta

Djupa tonerna, helgdagsblida,
Genom rymderna sakta glida,
Klockeklangen och orgelbrus
Tona mäktigt från Herrens hus,
Manande träget från gäll till gäll
Rikemans hus och fattigmans tjäll
Toner, som djupt in i hjärtat
tränga,
Banande vägar, som synden fått
stänga.
Det ringer, det ringer med ljun-
gande slag,
Att natten flyktat för ljusan dag.
Jublande klinga klockornas skall,
Julotta ringes från kyrkovall.

Rimfrost glittrar på mark och gren
Skimrande trolskt uti månens sken,
Drivvorna knarra och bjällrorna
klinga,
Ystra fålar för såndarna springa,
Fjärran syn's kyrkofönster glimma,
Visande vägen i arla timma
Fram genom skogens snöiga stråt
Släde vid släde ses följas åt,
Hände fram under stjärnornas fall,
Stannande slutligt vid kyrkovall,
Portarne öppnas till Herrens hus,
Folket mötes af strålände ljus,
Orgeln brusar och psalmen tonar
Om barnet i krubban, som allt
försonar.
Då ringes till otta i själ och sinne,
Köld och hårdhet de smälta där-
inne.
Synd och åfan och kamp och strid
Bytas till himmelsk glädje och frid,
Läppar, som förr haft blott hårda
ord,
Hviska nu bälvande: 'Frid på jord!'

Nalkande krubbans torftiga trä,
Ödmjuk andakt nu böjer knä,
Ottan ringes i julenatten,
Klingande vidt öfver land och
vatten,
Stjärnorna sockna med ljusen
därinne,
Soken går upp öfver tämpeltinne.
Jorden från synd och mörker
befrias
Af barnet i fattiga krubban —
Messias.

Bertha Norbom-Oxenius.

